

Uğultulu Tepeler

– nurcan-dogru · 17 Nisan 2024

Uçurumun kenarında gibiydi gökyüzüne baktığı penceresinde. Yataktan bir türlü kalkamıyordu. Kalkmak istemiyordu. Ruhu onu terki diyar eylemiş, kim bilir nereleri gezip görüyor, gönül eğliyordu.

Uğultulu tepelerden gelen solgun rüzgarın sesi, puslu gökyüzünden gelen huşu içindeki gün ışığını ağaç dalları arasında biriken yeşil yaprakların içinden geçip gözüne değiyordu. Evren dönüşünü yavaşlatmış mıydı yoksa ona mı öyle geliyordu bilemiyordu. Baktığı her yeri solukbenizli görüyordu sanki her şey bir rehavete kapılmış gidiyordu. Olağan her şey yavaştı tıpkı onun içinde yaşadığı şey gibi. Kalbi soğuklaşıyordu. Herkese ve herşeye karşı durgundu, durağandı, zira artık çarpmakla çarpmamak arasında kalıyordu. Sıfır olmak mı yoksa birle birleşip on mu olmak istiyordu bilemiyordu. Sanki zaman darağacında sallanıyordu, başını kiyotinin ucuna koymuş kellesinin kesileceğı anı bekliyordu, o bilim adamının yaptığı gibi başının kesildiğı anda gözlerinin gerçekten kırıp kırpmayacağını merak da ediyordu. Ölüm ile araf arasında bir yerde yaşamın en kıyısında ruhu bedeninden ayrılacağı o anda durup kendine gökyüzünden bakıp "hey sen oradaki neden var oldun, neden gidiyorsun bu hayattan, ne yapmaya geldiğini neden unutup, hayat denen meşgaleler arasında kendini kaybettin, hatırlaman gereken şey neydi, siyah laleni neden renklendirmeyi unuttun?" diyesi vardı. Zaman durağanlaşmıştı havaya mistik bir sakinlik, dinginlik ve sessizlik hakimdi. Ellerindeki enerji geldiğı gibi gitmiş içine bir öfke, bir nefret, bir kin furyası yayılmıştı. Tüm bu duygular arasında araftaydı sahiden. Bu duyguları kalbinde hissettiğine inanamıyordu. Zira belki de doğduğu ilk andan beri dilinde sadece "kalbimde kin, nefret, öfkeyi sil Tanrım. Tüm bunlar şeytanın vesveseleridir, ben onlara sahip olmak istemiyorum" der

dururdu oysa olanlar olmuş, hayat hengamesinde kendini kaybetmiş ve öfkesine yenik düşmüştü en sonunda.

Canı yanıyordu elbetteki. Onu bu hale ne, neden, niçin, nasıl getirmişlerdi kim bilir! Kalbinde hiç istemese de soğukluk yerleşmiş "sevgi" denen o en merhametli, en değerli, en kıymetli hazinesini yeryüzünden gökyüzüne uzanan devler ülkesine varmasını sağlayan o muhteşem destanlara konu olan ağaca tırmanırken düşürmüştü. Tek elle asılı kalmıştı ağacın en cılız dalına. Fakat ne hikmettir ki bu o en cılız, en sıska dal onu kaldırabiliyordu boşluğa uzanan tüm bedeniyle. Rüzgara savurduğu saçları kısacıktı, savrulmuyorlardı artık. İçi buna da burkulmuştu. Her düştüğünde hıncını saçlarından alıp yeniden biraz enerji bulup tırmanmaya başlıyordu var gücüyle hayat ağacının karmaşık dalları arasından.

Havanın iyi olduğu vakitlerde her şey yolunda gidiyordu elbet. Ne gariptir ki kaybettiği kahkahalarını da buluyordu ara sıra. Mutluluğun en derin anında ona bir şeyler oluyordu ve bir hüznün çörekleniyordu yüreğine ve ne gariptir bir kasvet çöküyordu aortuna ve gök bulanıyor çalkalanıyordu koskoca okyanustaki zihni ve yeniden tırmandığı daldan düşüveriyordu boşluğa.

Her değişim rüzgarı estiğinde tüm bunlar gelirdi başına. Her sert rüzgar estiğinde o dimdik durur akıntıya karşı yüzen balık misali çırpınırdı bataklıkta ve yeniden bir yol bulup uzanırdı güneş gibi parıldayan yıldızlara. Rüzgar tatlı tatlı yalar geçirdi yanaklarını, burnuna değen oksijen dolardı ciğerlerine ve hayat ağacına bağlanırdı saçlarıyla sımsıkı yeniden yeni baştan. Tüm engellere rağmen inadını bindirirdi yaşamaya dair tüm ihtişamıyla.

Oysa şimdi durup bakınırken uzandığı yatağından uğultulu tepelerde salınan ağacınının dallarına gitmek ile kalmak arasında bir yerde, kıyıların en yalnız, en ıssız durağında. Vazgeçmişliğin, pes etmişliğin, ruhu serbest bırakmanın heyecanı ile değişimden korkan, ürken yüreğini elinde tutarak ve ona yeniden son bir şans vermek istercesine "sessizliğin kıyısında" bir yerde sadece durarak, var olmanın heyecanı ile titreyerek, "an" da var olmak istercesine....